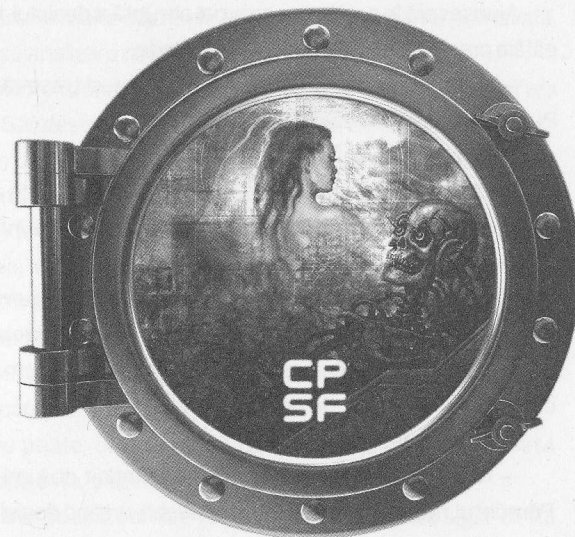

Arthur C. Clarke • UN ALT TIGRU / 2

Norman Spinrad • PROGRAMELE FAVORITE / 5

Rodica Bretin • NOAPTEA SANYASINILOR / 24

Mircea Oprea • O EXEGEZĂ APROAPE FĂRĂ RIVAL / 34

Eugen Cadaru • PUNCTUL DE CONVERGENȚĂ / 46

Ciprian Mitoceanu • PENITENȚA TERMINATORULUI / 49

Gregory Benford • THINK BIG / 74

Viorel Pirligras • VÂNĂTORUL DE MUTANȚI – GUAMA (BD) / 79

Octavian Sava • ULTIMA POEZIE / 88

Coperta & design: Valentin NICOLAU / Imagine: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR / Editor: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPATIA

ISSN 1220-8620

— Este o teorie interesantă, zise Arnold, dar nu-nțeleg cum o vei putea dovedi vreodată.

Ajunseseră în porțiunea cea mai abruptă a dealului, iar Webb găfâia prea puternic ca să poată răspunde.

— Nici nu-ncerc s-o fac, zise el după ce-și trase răsuflarea. Pur și simplu, explorez niște posibilități.

— De pildă?

— Păi, haidem să fim perfect logici și să vedem unde ajungem. Așadar, unica noastră ipoteză este că Universul este infinit.

— Exact. Eu, unul, nu văd cum *altfel* ar putea fi.

— Bun. Asta înseamnă că trebuie să existe un număr infinit de stele și de planete. Prin urmare, conform legilor probabilității, orice eveniment posibil trebuie să se petreacă nu numai o dată, ci de un număr infinit de ori. Corect?

— Cred că da.

— Atunci, trebuie să existe un număr infinit de lumi *exact ca Pământul*, fiecare cu un Arnold și un Webb, urcând dealul așa cum o facem noi acum, și rostind aceleași cuvinte.

— Asta-mi vine mai greu de acceptat.

— Știu că nu-i tocmai simplu — dar așa este și infinitul. Ceea ce mă interesează, însă, este ideea tuturor celorlalte Pământuri care nu sunt exact ca acesta. Pământurile pe care Hitler a câștigat Al Doilea Război Mondial și svastica flutură deasupra Kremlinului... Pământurile pe care Columb n-a descoperit nicio-dată America... Pământurile pe care Imperiul Roman continuă să dăinuiască. Mai exact, Pământurile unde toate marile *dacă* ale istoriei au avut alte răspunsuri.

— Întorcându-te probabil chiar la începutul istoriei omului, când maimuțoiul care ar fi trebuit să fie strămoșul nostru al tuturor și-a rupt gâtul înainte de a fi procreat urmași.

— Exact. Haide, totuși, să rămânem la lumile pe care le cunoaștem — cele care ne conțin pe *noi* urcând dealul în după-amiaza asta de primăvară. Gândește-te la toate replicile noastre de pe milioanele acelea de planete. Unele dintre ele sunt exact identice, dar în același timp trebuie să existe toate variantele posibile ce nu violează legile logicii.

— Am putea să purtăm toate soiurile de haine... și niciun fel de veșminte. Aici Soarele strălucește, dar nu și pe miliarde de alte Pământuri. Pe multe dintre ele este vară sau iarnă, nu primăvară. Și acum să analizăm niște deosebiri mai profunde.

— Noi intenționăm să urcăm dealul și să coborâm pe partea cealaltă. Gândește-te însă la toate lucrurile care ni s-ar putea întâmpla în următoarele câteva minute. Oricât de improbabile ar putea fi, atât timp cât sunt *posibile*, atunci ele trebuie să se petreacă undeva.

— Mda, făcu Arnold destul de șovăitor. O expresie de relativă nemulțumire îi traversă chipul. Atunci, bănuiesc că pe un Pământ dintre acelea este posibil să faci un infarct la pasul următor.

— Nu în lumea *asta*, chicoti Webb. Am depășit deja pasul respectiv. Poate că *tu* vei fi ghinionistul.

— Sau poate, urmă Arnold, că o să mă plictisesc de toată conversația asta, o să scot un pistol și o să te împuşc.

— Foarte posibil, admise Webb, dar sunt aproape sigur că tu, pe acest Pământ, nu ai o armă. Nu uita, însă, că în milioane din acele lumi alternative eu voi scoate pistolul mai repede decât tine.

Acum poteca șerpuia în susul pantei împădurite. Aerul era proaspăt și plăcut. Era o liniște perfectă, de parcă energiile Naturii se concentraseră, cu o hotărâre tăcută, asupra reconstruirii lumii după jugul iernii.

— Mă întreb, continuă Webb, cât de improbabil poate deveni ceva înainte de a deveni imposibil. Am amintit de câteva posibilități improbabile, totuși ele nu sunt chiar absurde. Ne găsim aici, într-un peisaj englezesc, mergând pe o potecă pe care o cunoaștem foarte bine.

— Cu toate acestea, în alt univers, acei — cum să-i numesc? — *gemeni* ai noștri vor ajunge la cotul potecii și vor întâlni ceva, absolut orice ar putea concepe imaginația. Deoarece, așa cum am spus la început, dacă Universul este infinit, atunci pot exista toate posibilitățile.

— Așadar este posibil, răsă Arnold, dar nu chiar atât de indiferent pe cât intenționase, să dăm peste un tigru, ori peste ceva la fel de neplăcut.

— Desigur, replică Webb încântat și pasionat de subiect. Dacă este posibil, atunci trebuie să se întâmple cuiva, undeva în Univers. Atunci, de ce nu, chiar nouă?

Arnold pufni dezgustat. Am început să batem câmpii, protestă el. Uite ce-ți propun. Dacă după colțul ăsta nu întâlnim un tigru, o să consider teoria ta falsă și schimbăm subiectul.

— Termină cu prostiile, comentă Webb. Asta nu va dovedi că teoria este falsă. N-ai cum să...

Acelea au fost ultimele sale cuvinte. Pe un număr infinit de Pământuri, un număr infinit de Arnold și Webb s-au întâlnit cu tigri, prietenoși, ostili sau indiferenți. Dar acesta nu era unul dintre acele Pământuri — el se afla mult mai aproape de punctul în care improbabilitatea depășea imposibilitatea.

Deși, desigur, nu era cu totul incredibil ca, pe timpul nopții, coasta erodată de ploi a dealului să se surpe și să

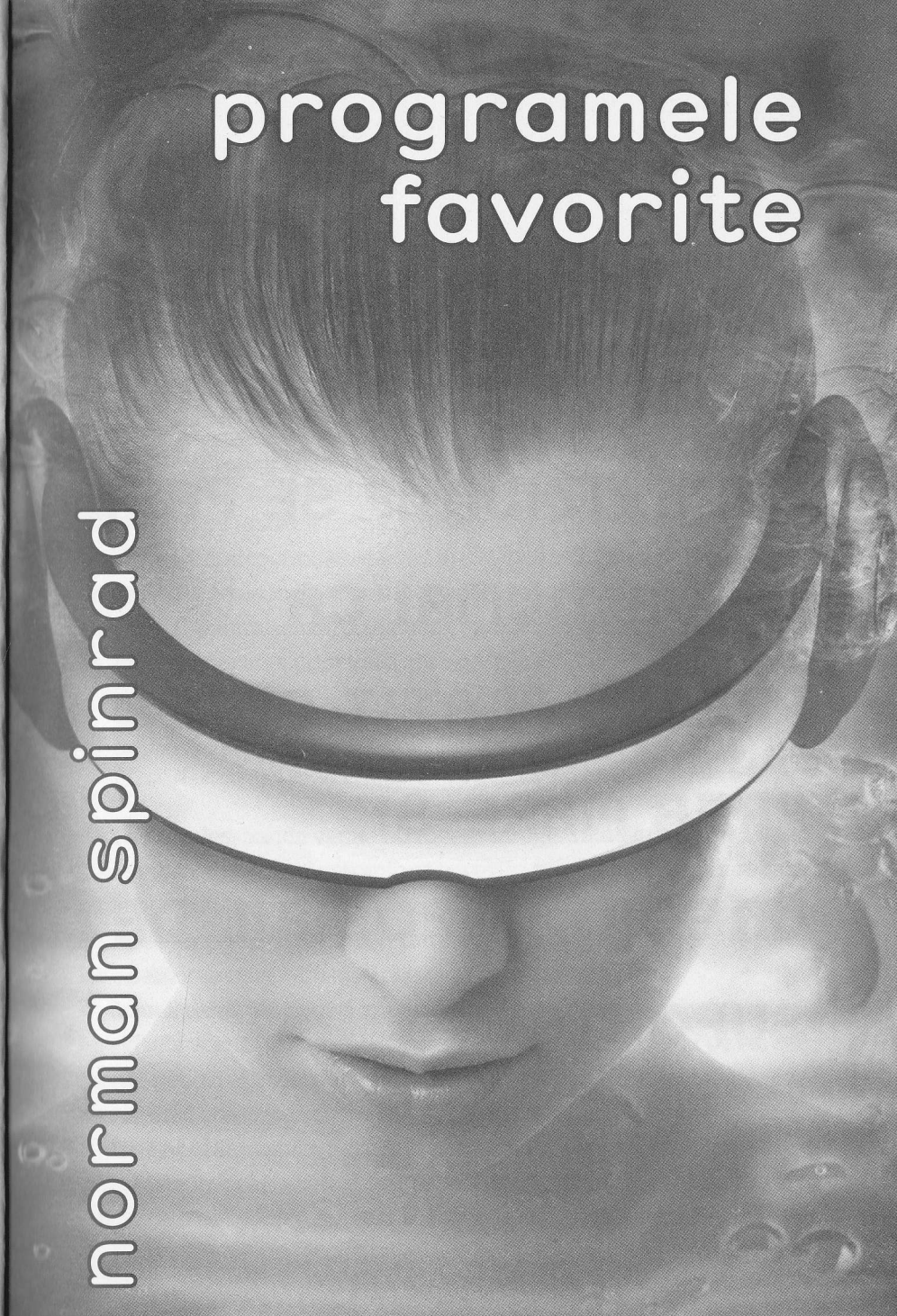
dezvăluie un tunel întunecat, care cobora până în adâncuri. Cât despre ceea ce urcase încet prin tunel, atras de necunoscuta lumină a zilei... ei bine, nu era cu mult mai straniu decât caracatița gigantică, decât șarpele boa, sau decât reptilele ucigașe din jungla jurasică. Fortase legile probabilității zoologice, dar nu depășise punctul de rupere.

Webb avusese dreptate. Într-un Univers infinit, totul trebuia să se petreacă undeva — inclusiv uluitorul lor ghinion. Deoarece *creatura* era flămândă — foarte flămândă — și un tigru sau un om n-ar fi fost decât o bucățică, micuță totuși acceptabilă, pentru oricare dintre cele șase guri căscate ale ei.

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu
Arthur C. Clarke, *The Other Tiger*, 1953

programele favorite

norman spinrad

**PUTEM TRAI INDEFINIT
DE MULT CU AJUTORUL
TELEVIZIUNII? SE PARE
CA DA. NUMAI CA
PRETUL PLATIT ESTE
PREA MARE SI,
UNEORI, IMPOSIBIL DE
SUPORTAT.**

ÎN DIMINEAȚA ACEEA, EDNA ALESESE TREZIREA CU VECHIUL și bunul mic dejun al buclei A. John citea ziarul deasupra clătitelor și cârnaților în bucătăria casei lor vechi. Copiii înfulecau pe nemestecate, abia așteptând s-o zbughească spre școală.

După micul dejun din ziua anterioară, petrecut în timp-real cu John, femeia simțea azi nevoia familiare și liniștitoare bandă din colecția personală. Fusese înregistrată cu multă vreme în urmă, în sezonul TV 1987–1988, pe un deck casnic, primitiv. Era zgâriată și cu desincronizări, totuși Edna continua s-o pună în trei-patru dimineți pe săptămână, preferând-o telenovelelor matinale sau imaginilor casnice actualizate. Într-un fel, păstra senzația micului dejun favorit, cu John și cu copiii, și de aceea reprezenta principala ei alegere.

EDNA: Sammy, nu pleci până nu-ți termini laptele!

SAMMY (terminând laptele): Of, mămico, am să întârzii!

EDNA: N-ai cum să întârzii, dacă nu mai treci ca de obicei pe la cofetărie.

Bineînțeles, banda veche nu fusese înregistrată din perspectiva ei stereo și era într-adevăr straniu să te vezi în propria ta programare casnică. Desigur, nu era scrisă la fel de bine ca o telenovelă de mic dejun, însă pe atunci telenovelele nu erau personalizate și niciuna dintre celelalte benzi ale ei cu John nu-i avea pe copii la vârsta școlii.

John îi cerea întruna să împartă cu el programarea timpului-real. Îi înregistra vocea pe canalul de comunicație și-i arăta benzi pe care le făcuse pentru el, în care apărea Edna, o ademenea cu benzi casnice comune, ori o bombardă cu imagini de pe canalul porno.

Însă benzile casnice pe care le programa pentru amândoi se petreceau toate în locuri exotice, iar scenariile erau strict fantezii tipic masculine – ideea lui John asupra unei programări simultane în timp-real cu

ei doi consta din caravane de cămile deplasându-se prin deșerturi, călătorii spațiale pe planete bizare, populate de creaturi stranii, voiaje în Mările Sudului, descoperiri de orașe pierdute sau lupte în războaie nobile. Iar personajul ei era, de obicei, o combinație între Femeia-Minune și Fecioara-Sclavă. Ei bine, poate că așa dorea el să participe la un timp-real comun, dar Edna prefera telenovelele și idilele istorice, pe care John le refuza cu hotărâre.

Cât despre canalele porno pe care bărbatul ar fi dorit să le împartă cu ea în timp-real, singurul cuvânt era *dezgustător*.

Era totuși soțul ei și Edna simțea că, din când în când, trebuia să-și îndeplinească obligațiile conjugale și de aceea, de cinci sau de zece ori pe sezon, strângea din dinți și participa în timp-real pe unul din canalele lui porno masculine, în rolul de obiect sexual. John accepta mult mai rar să participe la un XXX istoric de-al ei și numai atunci când Edna îl amenința că nu mai intră pe niciun canal porno.

Așa că, în general, participarea comună la programul din timpul meselor constituia canalul lor de contact cel mai puțin neplăcut și cel mai utilizat.

JOHN (*ștergându-se cu șervetul la gură*): Gata, iubito, am plecat la ocnă. Ești gata, Ellie?

ELLIE: N-am făcut încă pipi.

RAIUL TELEVIZIUNII TOTALE. SPOTUL DE 60 DE SECUNDE.

VERSIUNEA DIFUZATĂ NR.12. MONTAJ GROSIER.

Mai multe clădiri trandafirii. Răsărit de soare printre palmieri.

GLASUL CRAINICULUI (*crescendo*): Raiul Televiziunii Totale, locul final al retragerii pentru veteranii Epocii Electronice...

Montaj rapid din canalele de aventuri, porno, telenovele etc. Scene vii colorate și excitante, cu accentul pe acțiuni de masă costisitoare și efecte speciale.

GLASUL CRAINICULUI (*orgasmic*): Douăzeci de canale de pornografie, treizeci și cinci de canale de aventuri, patruzeci de canale de telenovele

non-stop — vii, integral, în peste o sută de realități posibile, produse de cele mai mari talente din Hollywood...

PRIM-PLANUL CAPULUI UNUI BĂRBAT.

Inteligent, cu păr grizonant, perfect pieptănat. Ridică mâinile și-și pune ochelarii stereo TV. (Căștile audio sunt deja la locul lor.)

GLASUL CRAINICULUI (*oficial*): Trăiți din unghiul de vedere al eroului, într-un tărâm fantastic de aventură și sex, prin intermediul magiei electronice a televiziunii stereo totale!

PLAN MEDIU AL UNUI FAIMOS ACTOR BĂTRÂN.

Cineva foarte cunoscut, doritor să semneze pentru o anuitate de două sutare.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN: Și asta nu-i totul! Înregistrați-vă familia!

Înregistrați-vă prietenii! Luați-i pe cei dragi cu voi în Raiul Televiziunii

Totale și păstrați-i cu voi pe veci!

CAMERA SE RETRAGE PENTRU UN PLAN GENERAL.

Faimosul Actor Bătrân este ajutat să intre într-un rezervor din sticlă cu lichid amniotic. Vorbește și zâmbește în timp ce asistenții îl leagă de scaun, îi pun căștile și ochelarii stereo, îi fixează masca de oxigen și încep să umple rezervorul cu fluid.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN: O imensă bibliotecă de benzi! Programe după gustul fiecăruia! Regret că nu m-am înscris mai demult!

I se atașează laringofonul, mâna îi este prinsă deasupra butonului de acord fin, tubul nutritiv este introdus în braț (fără prim-planul introducerii acului!), rezervorul amniotic este închis și etanșat. Camera de luat vederi se oprește asupra chipului Faimosului Actor Bătrân, care plutește extaziat în acest al doilea uter matern.

FAIMOSUL ACTOR BĂTRÂN (*glas înăbușit de filtre*): Nu voi mai ieși niciodată... și sunt fericit!

Soarele se cufundă în ocean cu viteză mărită, peste trandafiriul pastelat al clădirilor de stocare a clienților și un cer feeric înstelat se aprinde ca un panou de afișaj electronic.

GLASUL CRAINICULUI (*transcendental*): Nimeni nu cunoaște planurile de viitor ale Domnului, dar, în Raiul Televiziunii Totale, știința modernă vă garantează două sute de ani de paradis electronic, în siguranța și confortul rezervorului personal. Iar o anuitate integrală este mai mică decât vă puteți imagina!

IMAGINEA SE TOPEȘTE TREPTAT.

JOHN: Poate că în weekendul ăsta încercăm să mergem la lac.

EDNA: Ar trebui să fie senin, cu temperaturi în jur de douăzeci de grade, am auzit la...

În sezonul acela, John se comportase tot mai ciudat, chiar și pe durata meselor comune. Conversația lui devenise tot mai obscenă și incoerentă. Se obișnuise să apară în roluri minuțios pregătite până și în timpul micului dejun, iar cu o zi în urmă, timpul-real petrecut în comun ajunsese aproape de limitele răbdării Ednei.

Noaptea trecută îi făcuse o invitație să dejuneze în Hawaii, unde împărțiseră timpul-real al lunii de miere dintr-un trecut vag și îndepărtat – cu atâtea sezoane în urmă încât nu exista nicio înregistrare a evenimentului. Pe atunci, cu mult înainte de a putea visa retragerea în Raiul Televiziunii Totale, nu se făceau înregistrări. Trecuse într-adevăr mult de când John n-o mai invitase să împartă cu el timp-real din trecut, fie chiar și într-o versiune reconstruită. De aceea, când o anunțase că programase dejunul pe plaja din Hawaii, Edna fusese atât de încântată, încât acceptase să împartă timpul de mic dejun, deși presimțirile îi erau nefaste.

Programul o trezi pe plajă, la răsăritul soarelui, cu sfera uriașă și aurie înălțându-se rapid din oceanul întunecat, asemenea mișcării unei cortine, iluminând cerul albastru și strălucitor, apărut brusc în clipa când femeia se trezi întinsă pe nisip.

Totul pe fondul muzical al unui spectacol vechi, *Hawaii Cinci-O*, în vreme ce un val maiestuos se rostogolea și se spărgea, se rostogolea și se spărgea, iarăși și iarăși, într-o buclă închisă dincolo de spuma plajei.

John apără în rolul unui Adonis bronzat, blond și musculos, purtând o fustanelă din frunze, grotesc de scurtă. La marginea oceanului, în spumele izbite de valul veșnic rostogolitor care se înălța și se spărgea, se înălța și se spărgea deasupra lor, fusese instalată o masă.

Polinezieni goi și frumoși ca niște zei – un tânăr pentru ea și o nubilă pentru John – îi ajutară să se ridice și-i conduseră la fotoliile din trestie împletită, ornate cu pene de păun. Masa era un bloc din obsidian lustruit, așezat pe picioare din bronz lucrate în stil victorian; în centrul ei se găsea o scobitură din care pornea un șanțuleț către latura paralelă cu apa.

Din câte își reamintea Edna, aceasta nu era cu siguranță luna lor de miere și n-avea nevoie de nicio bandă care să-i amintească asta!

– Bine-ai venit în primitoru-mi alcov, zeiță a dragostei din miazănoapte! intonă John un glas ciudat, spart. Lovi din palme. O jertfă în cinstea ta!

Fecioara goală aduse un purcel guițând, pe care îl așeză în scobitura din centrul mesei. Tânărul gol îi întinse lui John o macetă imensă.

– Ha! răcni bărbatul și despică dintr-o lovitură purcelul.

Sângele umplu adâncitura din tăblie, apoi se scurse până la marginea mesei și picură în ocean. Când primele picături atinseră apa, aceasta își schimbă brusc culoarea și, pentru câteva secunde, un val uriaș de sânge se arcui deasupra lor.

După un răstimp, când valul etern redevenise apă albastră și Edna privi masa, în locul bucății mari de carne însângерată apăruse o față albă de masă, două platouri cu șuncă și ouă, cafea și un clondir cu rom întunecat.

– Ah, John, făcu ea dezgustată, e așa de... de...

– Scârboș? Exagerat? Nebunesc? întrebă el bosumflat, strâmbându-și trăsăturile frumosului chip de douăzeci de ani. Ești o păsărică foarte sfioasă, Edna. N-ai nici umor, nici imaginație.

– Uciderea de animale nu-mi stimulează nici umorul, nici imaginația, replică ea indignată.

John izbucni într-un râs straniu, nervos. Nu departe de țărm, o balenă ieși la suprafața oceanului și imediat o caracatiță gigantică o cuprinse în tentacule. Începu o luptă pe viață și pe moarte.

– Ucidere? repetă bărbatul. Dar aici nu există nimic viu și care să fie ucis! Aici e Raiul, nu Pământul, și putem face orice dorim. Ce altceva putem face?

– Putem dejuna normal și civilizată, ca niște oameni decenti.

– Normal și civilizată! zbiră John. Oameni decenti!

Un vulcan erupse undeva în interiorul insulei. Băștinași îngroziți fugeau din calea unui zid de lavă fierbinte.

– Cui îi pasă de existența unor oameni decenti, când noi nici măcar nu suntem vii, prințesa mea?

– Habar n-am despre ce vorbești, replică Edna.

Dar, desigur, o părticică din ea știa, iar părticica aceea era înghețată de frig.

– Sigur că habar n-ai! rosti John batjocoritor. Trezește-te, femeie, de ce ești așa sigură că mai suntem vii? Câte sezoane de televiziune au trecut de când ne-am pensionat? O sută? Două sute? Sunt sigur, *sunt sigur*, că nu mai ții minte. Nici măcar nu poți ghici? Eu nu pot!

Edna amuți. Nu-i plăceau deloc asemenea discuții. Erau mai neplăcute decât programele lui de aventuri macho, mai neplăcute pe un nivel cu totul diferit, la care ea se obișnuise să nu se gândească.

– Sigur că suntem vii! exclamă ea. Acum împărțim timpul-real, nu-i așa?

Pe ocean schiau tinere în costume de baie, înșirate sub curba valului. O farfurie zburătoare bâzâi deasupra plajei. Un crab gigantic înșfăcă servitorii în clești și-i târî în vreme ce aceștia răcneau.

– Afrodita mea, cum putem fi siguri în privința asta? Poate că tu ai crăpat, iar eu sunt conectat la o bandă veche, unde tu mai trăiești încă. Ha-ha, poate că sunt deja mort, mai puțin în programul ăsta al tău.

– Acesta nu-i în niciun caz programul meu, John Rogers! strigă Edna. Numai tu ai fi fost în stare să mă inviți la un asemenea program de dejun!

– Put, deci exist, chicoti el.

Fulgere trosniră. Bancuri de broaște-țestoase țâșniră din valul uriaș.

Programul continuase în același fel. Sclavi nubieni aprinseră țigări. Pescăruși dansară. O secvență de orgie. Și, în tot acest timp, John bolborosi și chiuu ca un papagal nebun în trupul lui de gigolo. Un singur lucru o împiedicase pe Edna să-l oprească și să treacă pe o telenovelă de mic dejun – gândul, vag și îndepărtat, că acțiunea ei ar fi putut precipita ruptura finală dintre ei, ruptura dintre ea și ceva pe care nu-l mai putea conceptualiza clar.

JOHN (ridicându-se de la masă): Apropo, ce-avem diseară la cină?

EDNA: Friptură de pasăre la cuptor, cum îți place ție.

Elo sărută scurt pe buze.

JOHN: Mmmmm...! Dacă nu mă-ntorc prea târziu, o să-ncerc să cumpăr

o sticlă din vinul acela german.

Deschide ușa, flutură din mână și iese.

EDNA: Serviciu ușor!